

Epištola Koloským

Nástin výkladu

Hamilton Smith

Hamilton Smith: Epištola Koloským - Nástin výkladu
Originální název: „The Epistle to the Colossians – An Expository Outline“
Vydáno s laskavým svolením nakladatele 74 Granton Road, Edinburgh

ŠÍŘENÍ PÍSMĀ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2017

Obsah

Předmluva	4
1. Úvod	5
2. Kristus, Kristovo dílo a tajemství	12
3. Léčky, které obkličují církev	18
4. Smrt a vzkříšení věřícího s Kristem	25
5. Kristus ve věřícím.....	30
6. Závěrečné pozdravy.....	37

Předmluva

V Epištolách Efezským a Koloským nám Duch Boží skrze apoštola Pavla odkryl nejvyšší pravdy křesťanství. Obě Epištoly ukazují velké pravdy, že Církev je Kristovo tělo a že Kristus je Hlava těla. Avšak je tu důležitý rozdíl. Zatím co Epištola Efezským zvláště ukazuje výsady těla, Epištola Koloským zdůrazňuje slávy Hlavy. Kromě toho je v Epištole Efezským Církev viděna jako představovaná v Kristu v nebi; v Epištole Koloským je Kristus viděn jako představovaný v Církvi na zemi.

Zdá se, že Epištola byla napsána s dvojitým účelem: Předně aby ukázala plnost, která přebývá v Kristu, Hlavě Církve, takže věřící, uvědomující si plnost svých zdrojů v Kristu, může uniknout osidlu přijímání vynálezů náboženského těla k podpoře křesťanského života, za druhé aby ukázala Boží úmysl, aby Kristus byl ukazován v Církvi, a to nejen v budoucí slávě, ale také v jejím procházení časem.

V 1. kapitole Koloským je po úvodu (Kol. 1,1-14) předloženo: předně slávy Kristovy osoby (Kol. 1,15-19), za druhé slávy Kristova díla (Kol. 1,20-23) a za třetí sláva tajemství, které je „*Kristus ve vás, naděje slávy*“ (Kol. 1,24-29).

V Koloským 2,1-19 jsme varováni před různými praktikami, kterými se dábel snaží zmařit nynější Boží úmysl, aby charakter Krista – Hlavy v nebi – byl zjevován údy Jeho těla na zemi.

Ve verších 2,20 – 3,11 apoštol předkládá praxi, která by měla vyplývat ze skutečnosti, že věřící zemřeli a vstali s Kristem.

Ve verších 3,12 – 4,6 jsme napomínáni, abychom mravně vyjadřovali život Krista v křesťanském okruhu (Kol. 3,12-17), v kruhu rodiny (Kol. 3,18-21), v sociálním okruhu (Kol. 3,22-4,1) a vůči těm, kteří jsou vně (Kol. 4,2-6). Epištolu uzavírají obvyklé pozdravy.

1. Úvod

Koloským 1,1-14

Úvodní verše Epištoly začínají apoštolovými pozdravy (verše 1 a 2). Po nich následuje děkování za ovoce milosti viděné v koloských svatých (verše 3-8), a nakonec modlitba za ně (verše 9-14).

Pozdravy (Kol. 1,1.2)

Verše 1 a 2: Epištola začíná krásným pozdravem, v němž o sobě Pavel mluví jako o apoštolovi poslaném se vši autoritou Ježíše Krista. Vše, co je v Epištole řečeno, může být proto čteno jako poselství od Ježíše Krista a v souhlasu s Boží vůlí. Jako tak často v Pavlových Epištolách, je Timoteus spojen s apoštolem.

Koloští věřící jsou viděni jako „v Kristu“ a jsou osloveni jako „svatí“, což zahrnuje oddělení od světa; jako „věrní“, a tedy věrní Bohu a postavení, do kterého je Bůh postavil; a jako „bratři“, tvořící okruh bratrského občanství mezi sebou na zemi. Jako pro takové si pro ně apoštol přeje milost a pokoj, kterou svatí ustavičně potřebují a která je pro ně vždy k dispozici od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

Děkování (Kol. 1,3-8)

Verše 3 a 4: Po pozdravech máme děkování, které ustavičně vycházelo z apoštolova srdce, když se modlil za tyto věřící. Apoštol mluví nejprve o křesťanských vlastnostech v těchto věřících, které vyvolaly jeho děkování. Vyznačovali se vírou v Krista Ježíše a láskou ke všem svatým. Byli vírou nejen taženi k Pánu Ježíši jako potřební hříšníci, ale chodili vírou jako závislí svatí. Skutečnost jejich víry v Krista byla dokázána jejich láskou ke svatým. Jejich láska také nebyla podle lidského způsobu, kdy by je snad pojila s určitými jednotlivci; byla to božská láska, která vycházela ke „všem svatým“, protože oni jimi byli.

Verš 5: Když apoštol ukázal základ, na kterém může děkovat, pokračuje a říká, zač děkuje. Děkuje Bohu za slavný výhled, který leží před věřícími – za naději, uloženou pro ně v nebi. Nemyslí na to, od čeho byli vysvobozeni, nebo na to, čím procházejí. Neukazuje žádné jasné naděje v tomto světě, ale vidí v koloských svatých společnost lidí, kteří jsou spojeni s nebem. Epištola ukazuje, že v té chvíli byli v nebezpečí, že jejich mysl budou odve-

deny od věcí nahoře zemskými věcmi (Kol. 3,2). Nicméně nebezpečí odpadnutí žádným způsobem nemění skutečnost, že Bůh pro Svůj lid připravil jasnou budoucnost v nebi, a za to může apoštol děkovat.

Je jistě hluboce důležité mít tuto požehnanou naději stále před svou duší. Právem se radujeme z vědomí, že jsme vysvobozeni od soudu. Avšak je-li to vše, pak když první radost z ulehčení pomine, můžeme se obrátit zpět k věcem země. Právě tak děti Izraele zpívaly píseň radosti, když byly osvobozeny od faraona, a přece se až příliš brzy v srdci obrátily zpět k Egyptu. Kálef a Jozue, kteří se neobrátili zpět, byli muži, kteří před sebou měli zemi Kanán. Tak tomu je s křesťany. Jen tou mírou, jak naše srdce vcházejí do požehnaní naděje, kterou pro nás Bůh uložil v nebi, unikáme nástrahám, které ďábel klade našim nohám na zemi. Jen tak, jak chodíme ve světle nebe, budeme pozvedáni nad tento přítomný zlý svět a udržováni na naší cestě pouští.

Tyto úvodní verše předkládají krásný obraz společnosti svatých, kteří jsou předměty přítomné přízně Otcovy s Jeho nevyčerpatelnými zásobami milosti (verš 2), majících znaky, které doprovázejí spasení, totiž „víru“ a „lásku“ (verš 4), a majících slavnou „naději“ uloženou pro ně v nebi (verš 5).

Verše 6-8: Apoštol přechází k tomu, aby připomenul těmto svatým prostředek, skrze který slyšeli o této požehnané naději. To ho vede k tomu, aby mluvil o evangeliu, neboť, jak kdosi řekl, „dobrá zvěst o milosti v sobě zahrnuje také dobrou zprávu o slávě“. Tak se učíme v Epištole Pavla Titovi, že zjevení Boží milosti vede ke zjevení slávy (Titovi 2,11-13). Apoštol mluví o tomto evangeliu jako o „slovu pravdy“ v protikladu k „řeči podobné pravdě /láskavým, přemlouvavým slovům/“ lidí, skrze kterou byli věřící v nebezpečí, že budou svedeni (Kol. 2,4). V těch dnech, stejně jako v našich dnech, tu byli takoví, kteří se snažili táhnout svaté zpět na židovskou půdu. Proto jim apoštol připomíná všeobecnou platnost evangelia. Boží milost nemůže být omezena na Židy; je pro „všechn svět“.

Nadto v ten den evangelium „neslo ovoce a rostlo“. Později se dozvíme, že svatí mají přinášet ovoce a růst (Kol. 1,10). Zde to je evangelium, které přináší ovoce a roste. Svatí sami jsou ovocem evangelia. Kristův charakter ve svatých je ovoce, které má být nesené věřícími.

Evangelium Boží milosti přišlo ke Koloským skrze Epafru, milovaného spolumužníka Pavla a Timoteova, a „věrného služebníka Kristova“. Ten

apoštolovi přinesl zprávy o pravém Božím díle, které bylo vykonáno v jejich středu a bylo zjeveno skrze jejich „lásku v Duchu“.

To, že toto je jediná zmínka o Duchu v této Epištole, má svůj význam. Zvláštním úmyslem Ducha v té Epištole je vyvýšit před nimi Krista. Možná že z tohoto důvodu je apoštol veden k tomu, aby před těmito svatými ukazoval na Krista a aby málo mluvil o Duchu – o Tom, jenž zde je proto, aby bral z věcí Krista a ukazoval je nám.

Modlitba (Koloským 1,9-14)

Apoštol děkoval Bohu za naději, uloženou pro věřící v nebi. Jistota konce cesty není věcí pro modlitbu, ale spíše předmětem pro chválu. My jsme však stále ještě ve světě, ačkoli nejsme z něho, a je tu stezka, po níž máme jít na své cestě k nebi. Tato stezka vyvolává kvůli svým nesnázím a nebezpečím apoštolovu modlitbu.

Verš 9: Bez přestání se modlil, aby tito věřící byli naplněni „známostí“ Boží vůle „ve vši moudrosti a duchovním porozumění“.

Na mnoha místech se Boží vůle vztahuje k věčným Božím radám, jak čteme: „Který působí všechno podle rady své vůle.“ (Efezským 1,11) Na jiných místech jde o Boží vůli pro Jeho lid na jeho každodenních cestách (1. Tesalonickým 4,3; 1. Petra 2,15, atd.). Tak tomu je v tomto oddílu, kde se Boží vůle jasně vztahuje k našemu praktickému chození. Rozeznání Boží vůle pro naši stezku vyžaduje známost Božích myšlenek, jak jsou zjeveny v Jeho Slovu. Proto je učiněno závislým na duchovním stavu duše, obsaženém ve slovech „moudrost a duchovní porozumění“. Apoštol nenaznačuje, že plná známost Boží vůle může být získána intelektuální známostí výslovných Božích příkazů, jako tomu bylo pod zákonem. Tím méně může být získána radou od druhých, ačkoli bratrskou radou nemá být pohrdáno. „Moudrost a duchovní porozumění“ spíš znamená, jak to jeden řekl, „vnímání toho, co je dobré a moudré v Božích očích, i když to není Jeho výslovný příkaz“. „Moudrost“ je seznámení se s pravdou v protikladu k chybění pravdy nebo porozumění (viz Římanům 1,14). „Duchovní porozumění“ je spíše rozeznání nebo duchovní náhled, který působí správné použití pravdy na jednotlivé okolnosti.

Na cestě Boží vůle pouhá lidská moudrost a porozumění neprospějí. Je to stezka, kterou „nezná žádný pták, aniž ji spatřilo oko luňáka, kteréž nešlapala mladá zvěř, aniž šel po ní lev“ (Job 28,7.8). Žádné oko v přírodě není

tak bystré jako luňákovy; žádné zvíře není tak smělé jako lev. Ale smělost a ostrý zrak přirozenosti nestačí pro stezku víry. Jen prosté oko, které má Krista za svůj jediný předmět, dá duchovní porozumění.

Koloští svatí znali Boží milost, která pro ně zajistila požehnanou budoucnost v nebi. Ale protože byli v nebezpečí, že budou odvráceni „*podobnou k pravdě řečí*“ lidí, filozofií a „*marným oklamáním*“, zdá se, že jim chyběla plná známost Boží vůle.

Verš 10: Nyní se dovídáme, že tato božská moudrost má na zřeteli trojí cíl: předně, abychom „*chodili hodně Pána ke vsí jeho libosti*“; za druhé, abychom nesli ovoce; a za třetí, abychom duchovně rostli v známosti Boží.

Je pozoruhodné, že v tomto oddílu plnost moudrosti a duchovního porozumění není proto, abychom pro Pána dělali velké věci nebo abychom učili nebo kázali pravdu o Pánu, ale abychom nade všechny ostatní úvahy chodili hodně Pána. Jak mnohem důležitější než všechna naše služba a aktivity je náš duchovní stav a praktické chození v každodenním životě. Proto se za tyto věci apoštol modlí.

Apoštol se nemodlí, abychom chodili tak, že se pouze vyvarujeme zlých věcí, což by mohl i přirozený člověk, ale aby naše chození bylo hodné Pána. Pán je standardem našeho chození. Nemáme před sebou prostě mít chození hodné naší vlastní pověsti či postavení nebo naší rodiny či národa nebo i svatých, ale chození hodné Pána.

A opět to chození nemá být jen hodné Pána; má být „*ke vsí jeho libosti*“. Není to pouze chození, které se líbí a je příjemné nám samým nebo našim bratřím, ale líbí se Pánu. O Pánu je napsáno: „*Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil.*“ (Římanům 15,3) Naopak, On mohl říci: „*Co jest jemu (Otcí) libého, to já činím vždycky.*“ (Jan 8,29)

Kolik toho, co často říkáme a děláme, by nikdy nebylo řečeno nebo učiněno, kdybychom se zastavili a zeptali se sami sebe: „Je to hodné Pána?“ a: „Líbí se to Pánu?“ Uděláme dobře, když den za dnem budeme vycházet s modlitbou, abychom „*chodili hodně Pána ke vsí Jeho libosti*“.

Pak si apoštol přeje, abychom „*nesli ovoce v každém dobrém skutku*“. Ovoce ve věřícím je vždy vyjádření charakteru Krista. Člověk světa může dělat mnoho dobrých skutků; ale ve svých dobrých skutcích nemůže nést ovoce Bohu. Jen věřící sám může ve svých dobrých skutcích vyjadřovat něco z Krista, takže v dobrých skutcích, které činí dobře člověku, bude ovoce pro Boha.

Nakonec si apoštol přeje, abychom „rostli skrze poznání Boha“. Stezka, která je hodná Pána a na které je ovoce pro Boha, bude jistě stezkou, která vede k duchovnímu růstu získáváním většího poznání Boha. To je známost Boha, získaná zkušeností, a ne pouze učením, ačkoli taková známost bude jistě v souladu s pravdou.

Z tohoto a jiných míst Písma je zřejmé, že věřící nejsou v tomto světě ponecháni, aby si našli svoji cestu k nebi tak, jak to nejlépe umějí, nebo aby chodili podle svých vlastních myšlenek o tom, co se Bohu líbí. Stezka, kterou Bůh vyznačil pro Svůj lid, je stezka, na níž vládne Jeho vůle a nikoli jejich vůle. Tento desátý verš velmi jasně ukazuje, že Jeho vůle je, aby Jeho lid chodil hodně Pána a přinášel ovoce – což jest zjevování charakterových znaků Krista – a rostl ve známosti Boha. Chození hodné Pána je možné, jen když následujeme „jeho šlépějí“. O Něm čteme: „Kterýžto když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel tomu, který spravedlivě soudí.“ (1. Petra 2,23) Když se nám děje bezpráví a těžké věci, když se snad proti nám mluví nevládné a zlomyslné řeči, naší snahou by mělo být nehájit sami sebe a svá práva, ale zjevovat Krista; a ve vztahu k jakékoliv křivdě se předávat Tomu, jenž soudí spravedlivě. Jestliže činíme Kristovu věc svojí věcí, můžeme důvěřovat Bohu, že učiní naši věc Svou věcí. Když takto budeme zjevovat Krista, ponese ovoce a budeme růst v pravé známosti Boha. Jeden věřící řekl: „Zdobíme učení Boha, našeho Spasitele, tím, že v tomto světě hříchu a v těžkých okolnostech každodenního života zjevujeme ne to, co je tělo, ale co je Kristus; když svá srdce sytíme Jeho láskou, opírajíce se přitom o Jeho rámě, a jsme vedení Jeho okem... Zklame nás v hodině potřeby? Nechá nás do ní přijít právě proto, abychom mohli poznat, jak hojné jsou Jeho zdroje pomoci, aby nás učinil vítězi nad mocí nepřitele.“ (J. N. D.)

Verš 11: Už jsme viděli, že jít cestou, která je hodná Pána, na níž neseme ovoce a rosteme v poznání Boha, bude vyžadovat božskou moudrost a duchovní porozumění. Nyní se učíme další pravdě, že to bude vyžadovat božskou moc. Taková cesta jde daleko nad sílu, kterou má přirozenost. Proto se apoštol modlí, abychom byli „všelikou mocí zmocnění podle síly jeho slávy“. Čím vyvýšenější osoba, tím větší je její síla. Kdo potom může posoudit moc slávy Krista, který je na pravici moci? V Epištole Efezským se dozvídáme o „nesmírné velikosti moci jeho k nám“. Je viděna v posazení Krista na Boží pravici, vysoce nad vsí mocí, která je proti nám ať v tomto světě, nebo ve světě budoucím (Efezským 1,19-21). Jestliže Kristus na Svě

cestě je naším vzorem, žijící Kristus ve slávě je naší silou. Tato mocná síla nám zde není k dispozici proto, aby nás učinila velkými kazateli nebo učiteli či velkými vůdci mezi Božím lidem. Má nás uschopnit nejenom jít po cestě, která se Pánu líbí, ale také na té cestě **vytrvat** se vsí trpělivostí a radostí. Hledíme na Něho na Jeho dokonalé cestě jako na svůj vzor; vzhlížíme k Němu ve slávě, abychom měli sílu k chození podle tohoto vzoru. Tak v jiné Epištole apoštol může říci: „*My pak všichni odkrytou tváří slávu Páně spatřujeme, jsme proměňováni v týž obraz, od slávy k slávě.*“ (2. Korintským 3,18)

Apoštol neprosí za sílu, aby mohli **dělat** nějaké velké skutky nebo přinést nějakou velkou oběť při nějaké zvláštní příležitosti. Prosí za sílu, aby **byli** v stavu, který je hoden Pána, v klidném každodenním životě. Jak dobře to víme, že právě každodenní život je skutečným testem křesťanského života. Tam potřebujeme „*všechnu vytrvalost a trpělivost*“, kombinované s „*radostí*“. „*Vytrvání*“ se může občas ukázat u neobráceného člověka. Ale kdo kromě křesťana může kombinovat „*vytrvání*“ s „*radostí*“?

Tyto výrazy popisují to, co jsme, spíše než to, co děláme. Trpělivost má více vztah k okolnostem, vytrvání (shovívavost) k našim bratřím, a radost k Bohu. Taková je ta cesta, kterou si apoštol přeje pro věřící; cesta, která je pro nás vyznačena Kristem, neboť čteme: „*Kdo praví, že v Něm zůstává, ten má, jak On chodil, tak choditi.*“ (1. J. 2,6) Na Jeho cestě tímto světem bylo vše proti Němu. Na každém kroku se musel setkávat s protivenstvím od hříšníků, s opozicí náboženského světa a slabostí a nevědomostí těch Jeho. A přece při žádném druhu zkoušky nikdy neučinil jedinou věc pro Sebe, ale vždy činil jen Otcovu vůli, když ukazoval dokonalou dobrotivost a všechnu trpělivost s vytrváním. Když hledíme na Jeho cestu, vidíme to, co se nebude nalézat ani v nebi – dokonalou cestu uprostřed zla. Takový je dokonalý vzor pro cestu věřícího. Abychom nějakou mírou šli po cestě, která má Krista za vzor, bude to vyžadovat prosté oko, které má za předmět Krista.

Verš 12: Apoštol pokračuje, aby nám pověděl tajemství radosti, když okolnosti vyžadují trpělivost a vytrvání. Spočívá v poznání toho, co pro nás Otec učinil. Otec nás předně učinil schopnými být účastníky podílu svatých ve světle. Nejenže je pro nás v nebi uchováván podíl, ale my jsme učiněni vhodnými pro tento podíl. Jsme nejen schopnými mít účast na výsadách svatých zde dole, ale také mít účast na jejich podílu ve světle. Účinnost

Božího díla skrze Krista je tak absolutní, že činí Jeho lid schopným být „ve světle“ tam, kde Bůh přebývá v plném světle Své neposkvrněné svatosti.

Otec se nás ujal ve všech našich hříších a mravní bídě a učinil nás vhodnými pro světlo. Samospravedlnost snad řekne: „Nejsem vhodný.“ Ale víra hledí na vzkříšeného Krista a může říci: „Jsem učiněn takovým, jaký je On, a proto jsem vhodný pro svaté ve světle.“ Mohou tu být hluboká cvičení, když se tomu učíme. Jestliže se naše srdce obrací k sobě, mohou vyvstat nekonečné a mučivé otázky. Ale všechny tyto otázky budou urovnány, když duše hledí od sebe na vzkříšeného Krista. Kristus je vzkříšen a ohledně vzkříšeného Krista nemůže vznikat žádná pochybnost. On je mimo hříchy, které nesl na kříži, mimo soud, mimo smrt a mimo moc Satana. Co je pravda o Kristu, je pravda o věřícím, za kterého Kristus zemřel. Kdybychom už byli tělesně vzkříšeni, nemohli bychom mít pochyb o tom, že jsme vhodní pro světlo. Ale Bůh nám říká, že Kristus, který za nás zemřel, je skutečně vzkříšen; a co je pravda o Něm, je před Bohem pravda o věřícím. Je Kristus vhodný pro světlo? Pak jsme vhodní i my. Zločinec byl učiněn vhodným pro to, aby byl s Kristem, v ten den, kdy byl obrácen. Pavel nebyl na konci svého oddaného života více vhodný pro nebe než ten zločinec, který šel do ráje v den, kdy byl obrácen; ačkoli Pavel byl vpravdě mnohem více schopný žít pro Krista v tomto světě zla.

Verš 13: Za druhé jsme nejen učiněni vhodnými pro podíl svatých ve světle, ale Otec nás vysvobodil od autority tmy. Satan a jeho vyslanci jsou „vládci temnosti věku /světa/ tohoto“. Svět, zaslepený Satanem, je přes všechnu svou civilizaci, objevy a vynálezy v „temnotě“, či nevědomosti o Bohu. Křesťan byl vysvobozen od autority tmy a přiveden pod jinou autoritu, totiž Toho, jenž má to velké a slavné místo ve vztahu k Bohu jako „Syn Jeho lásky“.

Později bude Kristus zjeven na zemi ve Svém Království jako Syn Člověka. Ale tato slavná Osoba, pod jejíž vládu jsme přivedeni, je Ten, o kterém Otec může říci: „*Toto je můj milovaný Syn. Toho poslouchejte.*“ Když přicházíme pod moc „Syna jeho lásky“, přicházíme pod Toho, jenž nás nejen může ochránit před každou škodou a postarat se o každou potřebu, ale který může uspokojit srdce Svou neselhávající láskou. Nejenže jsme učiněni vhodnými pro světlo – Boží světlo – ale přicházíme pod vládu lásky – lásky Otce zjevené v Synu.

Verš 14: Za třetí je nám připomenut spravedlivý základ, na kterém jsme byli učiněni vhodnými pro světlo a přeneseni do království lásky. Kristovým dílem na kříži bylo odstraněno vše, co stálo mezi námi a požehnáním, takže můžeme říci: „*V němž máme vykoupení skrze krev jeho, odpuštění hříchů.*“

V těchto verších 12-14 apoštol už neděkuje za vlastnosti nalezené v koloských svatých, tak jako ve verších 4 a 5, ale spíše vyjadřuje vděčnost Otcí za požehnání, která jsou společným podílem všech věřících. Tak říká: „*učinil nás vhodnými*“, „*vysvobodil nás*“, „*přenesl nás*“; a opět: „*máme vykoupení*“. Četli jsme apoštolovu modlitbu k Otcí za naše chození a za náš duchovní růst. Zde děkuje za požehnání, do kterých jsme uvedeni milostí. Tato požehnání nejsou věci pro modlitbu, ale tématem pro chválu, a vyjadřují postavení a vztahy, do kterých je věřící přiveden Otcovou milostí skrze dílo Krista. Poněvadž postavení a vztahy jsou výsledkem Kristova díla, musejí být tak dokonalé jako to dílo. Můžeme růst v jejich chápání, ale v požehnáních samých nemůže být žádný růst.

Je velmi důležité toto pochopit, neboť všechno křesťanské chození, všechna služba, všechno svědectví světu vyplývají z pravé známosti našich pevně daných vztahů k Bohu. Jestliže toto není pevně drženo, pak se vážná duše bude snažit chodit dobře, aby si zajistila vztah, a tak upadne do zákonictví. Kristovo dílo zabezpečuje požehnání, ačkoli požitek požehnání bude velkou mírou záviset na našem chození.

2. Kristus, Kristovo dílo a tajemství

Koloským 1,15-29

Koloští svatí byli v nebezpečí, že filozofií a marným oklamáním budou odehnáni pryč od Krista, a tak ztratí vědomí o plnosti svých zdrojů v Kristu – Hlavě, stejně jako o pravém vztahu Shromáždění ke Kristu jako Jeho tělo. Aby čelil těmto osidlům, Duch Boží se v této části Epištoly snaží získat naše srdce pro Krista tím, že ukazuje slávy Jeho Osoby, velikost Jeho díla a slávu tajemství.

Slávy Osoby Krista (Koloským 1,15-19)

Verše 15-17: Apoštol už našim zrakům představil Syna ve vztahu k Otci jako Toho, pod jehož vládu jsme byli přivedeni. Nyní před nás staví slávy Syna ve vztahu k Bohu. On je obraz neviditelného Boha. Bůh je v podstatě Svého božství neviditelný. Ale Jeho mravní bytost byla dokonale zjevena v Synu, který se stal tělem. „*Jednorozený ten Syn, který je v lůnu Otce, On Ho oznámil.*“ (Jan 1,18) Nikdo než jen Osoba Božství není schopen plně zjevit Osobu Božství. Dokud Syn nepřišel na svět, nemohlo být ukázáno Otcovo srdce.

Písmo mluví o „*obrazu*“ a o „*podobnosti*“. Rozdíl je v tom, že podobnost znamená být jako někdo druhý – mít stejné charakterové i vnější rysy. „*Obraz*“ navozuje myšlenku reprezentování někoho druhého, ať je podobný nebo ne. Bůh řekl: „*Učiňme člověka k obrazu našemu, podle podobnosti našeho.*“ Adam byl jako Bůh v tom, že byl učiněn bez hříchu; byl také v Božím obrazu tím, že reprezentoval Boha jako střed systému, nad kterým měl mít vládu. O člověku je stále ještě mluveno jako o jsoucím v „*obrazu Božím*“ (1. Kor. 11,7), ačkoli jako padlý je Bohu velmi nepodobný. O Synu nebylo nikdy řečeno, že je v *podobnosti* neviditelného Boha, neboť On je Bůh, a říci, že je jako Bůh by mohlo znamenat, že ve skutečnosti není Bůh. Nicméně Syn je „*obraz neviditelného Boha*“ a je Ten, jenž ve své vlastní Osobě dokonale reprezentuje Boha v Jeho charakteru a mravních atributech před celým vesmírem.

Za druhé před námi přecházejí slávy Syna ve vztahu k celému stvořenému vesmíru. Když Syn přišel do stvoření, je „*prvorozený všeho stvoření*“. Slovo „*prvorozený*“ je v Písmu často užíváno tak, jako my je užíváme, aby vyznačilo prvotnost v času – toho, kdo přichází první. Písmo užívá to slovo také, aby vyznačilo přednost přede vším a důstojnost. Bůh mluví o Efraimovi jako o „*mém prvorozeném*“, ačkoli historicky byl Manasses Josefův prvorozený syn (Jeremiáš 31,9). A opět o Davidovi říká: „*Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králů zemských.*“ (Žalm 89,28) Zde je slovo užito k vyjádření Davidovy přednosti před králi země, a tak je obrazem Krista. Jestliže Syn přijde do stvoření, musí nutně mít prvotnost v postavení a důstojnosti nad každou stvořenou bytostí, a v tomto smyslu je nazván „*Prvorozeným všeho stvoření*“.

Kromě toho je nám řečeno, proč má Syn toto nejvyšší místo jako Prvorozený. „*Neboť skrze něho stvořeny jsou všechny věci*“, ať v nebi nebo na zemi; ať jsou viditelné, nebo ať jsou za hranicemi našeho vidění; ať jsou to

hmotné síly nebo duchovní síly. Dále byly všechny věci nejenom stvořeny skrze Něho, ony byly také stvořeny „pro Něho“, stejně jako pro Otce. Dále jsme ochraňováni před nevěreckými myšlenkami lidí, kteří mohou vyznávat, že věří v Jeho prvotnost nad stvořením, a přece říkají, že On sám má počátek: neboť je nám jasně řečeno: „*On je přede všemi věcmi.*“ Tento výrok nám jasně mluví o božské a věčné slávě Syna. Jsme nesení zpět do doby, když ještě nebylo stvořeno nic z toho, co je stvořeno, abychom se učili nejen, že „*On byl*“, ale že „*On je*“. Jsou to jasná slova, která na jedné straně nedovolují myšlenku, že „*On začal*“ nebo že „*On byl učiněn*“, a na druhé straně nám jasně mluví o Jeho věčné existenci jako Syna. A nakonec ve vztahu ke stvoření nám je řečeno: „*Všecko Jím stojí (všechny věci trvají skrze Něho).*“ Stvořené věci nejen trvají, ale ony „*trvají společně*“. Rozsáhlé stvoření je udržováno Synem ve všech svých mnoha částech jako harmonický celek. Lidé by chtěli použít to, o čem mluví jako o přírodních zákonech, aby vyloučili Stvořitele z Jeho vesmíru. Ale kdyby tu nebyla udržující moc Syna, vše by se rozpadlo do trosek. Bezpochyby tu jsou zákony, kterými Bůh udržuje vesmír, neboť Bůh je Bůh pořádku a lidé uprostřed všech svých měnících se spekulací mohli objevit některé z těchto zákonů. Ale jestliže gravitace je jeden z těchto zákonů, kterými je země udržována na své dráze kolem Slunce, můžeme se ptát: Kdo udržuje gravitaci? Písmo odpovídá: „**Všechny věci trvají skrze Něho.**“

Když Syn takto přišel do stvoření, zaujímá místo nadřazenosti jako Prvorozený, neboť všechny věci byly stvořeny skrze Něho a pro Něho a On je přede všemi a skrze Něho všechny věci trvají.

Verše 18 a 19: Za třetí jsou nám představeny slávy Syna ve vztahu ke Shromáždění. „*On je Hlava těla, církve.*“ Zde jsme v myšlenkách nesení mimo zem a za smrt. Pro to, aby byl Hlavou Církve, není dost, aby Syn přišel do stvoření a zaujal Své místo jako přední ve světě, který Jeho ruka učinila. Musí jít dále, totiž do smrti, a mít prvotnost ve vzkříšení, aby se tak stal počátkem nového stvoření mimo moc smrti. V tomto novém výjevu se Sebou spojuje Své Shromáždění.

Jak jsme viděli, je tu prvotnost, která Mu náleží ve stvoření z důvodu toho, kdo On je; je tu také prvotnost, kterou si získal na základě díla, které vykonal. Takto ve všech věcech má On prvotnost – „*Neboť se zalíbilo plnosti Božství, aby v Něm přebývala.*“ Velmi pozhnaně zjevil Otce; ale On učinil

více. Zjevil Božství – Otce, Syna a Ducha Svatého, neboť v Něm přebývala „plnost“.

Slávy Kristova díla (Koloským 1,20-23)

Verš 20: Když nám apoštol představil slávy Osoby Syna, pokračuje, aby mluvil o slávách Jeho díla. Stejně jako sláva Jeho Osoby je představena nejprve ve spojení se stvořením, a potom ve spojení s Církví, tak i sláva Jeho díla má tento dvojitý pohled. Předně je Jeho dílo viděno ve vztahu ke stvoření (verš 20), potom v tom, jak se dotýká těch, kdo tvoří Shromáždění (verše 21 a 22).

Celé stvoření bylo dotčeno pádem. Hřích poskvrnil vesmír; a poskvrněné stvoření musí být nehodícím se pro Boha. A tak na jiném místě Písma čteme: „*Všecko stvoření spolu lká, a spolu ku porodu pracuje až posavad.*“ (Řím. 8,22) Boží radostí je smířit s Božstvím všechny věci, takže když vše bude v souladu s Jeho myšlenkami, On bude nakonec hledět na rozsáhlý vesmír s uspokojeným zalíbením.

K odstranění trápení a neladu stvoření nestačilo, aby Syn přijal tělo. Musil jít do smrti. Jen „*skrze krev jeho kříže*“ může být pokažené stvoření s Bohem smířeno. Krev byla vylita a dána na slitovnici, a tak byl před Bohem učiněn pokoj. Jak jinak by Bůh od chvíle pádu do hříchu mohl ve shodě se svou spravedlností snášet poskvrněné stvoření? Nicméně musíme čekat, než uvidíme plné použití tohoto díla smíření na stvoření.

Verš 21: Ale vedle stvořených věcí zde jsou ti, kteří tvoří Shromáždění. Stvořené věci svědčí o poskvrňujícím charakteru hříchu. Lidé jsou také odcizeni ve svých myslích skrze zlé skutky. Jako další protiklad ke stvořeným věcem se učíme, že věřící už jsou smířeni. Kristovo dílo nejen odstranilo naše hříchy, ale uvedlo nás před Bohem do stavu, v němž se na nás může dívat se zalíbením jako na „*svaté a bez poskvrny a bez úhony*“. Takto jsme Božstvím viděni jako v Kristu. Žel, že naše praktické cesty jsou příliš daleko od toho, abychom byli bez poskvrny a bezúhonní.

Verše 22-23: Pravda o smíření předpokládá, že jsme opravdoví věřící. To je skutečnost, která je prokázána pokračováním ve víře. Apoštol nemluví o víře jednotlivce, ale o všeobecné víře – o pravdě, které věříme. Jestliže se někdo, kdo vyznával pravdu, vzdá obecné víry, není pro nás absolutně možné, abychom se vyjadřovali o individuální víře jeho duše. Můžeme však soudit o víře, kterou má, zda je pravdivá nebo ne. Kdosi řekl: „Osoba může

být upřímná v tom, co je špatné, nebo neupřímná v tom, co je správné; ale pravda je neoblomný standard. Kdybychom se pokoušeli někoho posuzovat pouze na základě jeho osobního stavu srdce, nemohli bychom nic říci. Neboť kdo může posuzovat srdce kromě Boha? Jestliže však základem posuzování je pravda, pak ve chvíli, kdy někdo jde proti pravdě, vzdávají se toho, co vyznával, jsme povinni to soudit a ponechat otázku víry jeho srdce v Božích rukách.“

Poněvadž Koloští byli v nebezpečí, že odpadnou od pravdy, je dáno varování, aby tak nečinili. Jestliže se vzdají pravdy, nikdo nemá právo se na ně dívat jako na ty, kdo mají podíl s těmi, kdo jsou smířeni. Odtud to varování, aby se nedali pohnout od naděje evangelia. Naděje evangelia je v nebi, v protikladu k nadějím Izraele, které jsou na zemi. Byli tu takoví, kteří se pokoušeli odvést tyto svaté od jejich nebeských nadějí přijetím asketismu, svátků a nařízení, které je spojovaly se zemí. Takové učení nebylo podle evangelia, které slyšeli a jehož Pavel byl učiněn služebníkem.

Sláva tajemství (Koloským 1,24-29)

Když apoštol představil slávu Osoby Krista a slávu Jeho díla, doplňuje nyní pravdu tím, že představuje slávu tajemství. Sláva a prvotnost Osoby Krista byly představeny nejprve ve spojení se stvořením, a potom ve vztahu ke Shromáždění. Sláva Jeho díla byla také představena ve spojení s těmito dvěma sférami – se stvořením a s Církví. Apoštol nyní představuje v tomto dvojím pohledu službu pravdy – nejprve službu evangelia „*všemu stvoření, které je pod nebem*“; za druhé službu tajemství svatým.

Verš 24: Služba pravdy o tajemství přivedla apoštola do vězení. A ve spojení s touto velkou pravdou doplnil to, co ještě chybělo ze soužení Krista, a dokončil Boží slovo. Pravda o Shromáždění více než která jiná pravda vystavila apoštola pronásledování a utrpení, zvláště od Židů. Pravda, která postavila stranou náboženství Židů a filozofii pohanů – která ani v jednom z nich nedávala žádnou poctu tělu a vyhlašovala milost všem – se obojím protivila. Tato nenávisť se projevila v pronásledování a vězení.

Kristus skutečně ve Své velké lásce trpěl za Církev na kříži. Apoštol ve své lásce ke Shromáždění trpěl za **zvěstování pravdy o tajemství**. Jakkoli velká a dokonalá byla smířící utrpení Krista, nebylo součástí Jeho služby lásky veřejně zvěstovat pravdu o tajemství. To čekalo na Jeho nové místo ve slávě a na příchod Ducha. Potom apoštol přijímá službu lásky, která přinesla utrpení, a tak naplňuje to, co zbývá z utrpení Krista.

Verš 25: Kromě toho pravda o tajemství doplňuje velký okruh předmětů obsažených v Božím slovu. To zcela vylučuje každý jiný předmět, který by se lidé mohli snažit uvést jako pravdu nebo rozvinutí pravdy. Kdosi řekl: „Okruh pravdy, o kterém Bůh měl pojednat, aby nám zjevil slávu Krista a aby nám dal úplné naučení podle Své moudrosti, je celý, když je zjeveno učení o Shromáždění (Církvi).“ (J. N. D.)

Verš 26: Tato velká pravda – Shromáždění složené z věřících vzatých ze Židů a z pohanů, zformované v jedno tělo, spojené s Kristem jako oslaveným Člověkem k vytvoření nebeské společnosti – bylo skryto od věků a generací. Bylo neznámé po všechny minulé dispensace (domácnosti), a nebylo zjeveno generacím Božího lidu, ani andělským zástupům. Když Bůh jednal s Židy a s pohany jako takovými, jak mohlo být zjeveno to, co dává obojí stranou, aby zformovalo novou a nebeskou společnost?

Verš 27: Nyní je to zjeveno svatým, jimž Bůh chtěl nejen oznámit tajemství, nebo slávu tajemství, ale „*bohatství slávy tohoto tajemství*“. Když apoštol psal těm, kdo byli povoláni z pohanů, zvláště klade důraz na to, že to bylo oznámeno mezi pohany, a potom zdůrazňuje stránku pravdy, tak potřebnou pro tyto pohanské věřící, že tajemství zahrnuje velkou pravdu: „*Kristus ve vás, naděje slávy.*“

Je pravda, že tajemství také zahrnuje tu velkou pravdu, že svatí jsou představováni v Kristu – Hlavě (srovnej s Efezským 3,6.11), ale pravda, že Kristus přebývá v srdcích svatých a že Jeho charakter v nich má být viděn, byla pravda, kterou Koloští svatí nejvíce potřebovali v nebezpečích, v nichž se nalézali. Tato velká pravda je naděje slávy, kde Kristus bude tak dokonale ukázán ve Svém lidu, jak čteme: „*Přijde, aby byl oslaven ve Svých svatých, a aby byl obdivován ve všech, kteří věří.*“ (2. Tesalonickým 1,10) Je důležité, abychom před svou duší jasně drželi ty dva velké pohledy na tajemství, jak jsou ukázány v Epištolách Efezským a Koloským. Předně je to Boží rada, že v Církvi má být v nebi společnost svatých, která bude sdílet vyvýšení a přijetí Krista – Hlavy. To je rozvinuto v Epištole Efezským (Ef. 2,6; 3). Za druhé je Božím úmyslem, aby charakter a mravní krása Krista – Hlavy, byly ukazovány v Církvi – Jeho tělu, nyní na zemi, jakož i v budoucí slávě. Toto je velká pravda, rozvinutá v Epištole Koloským (Kol. 1,26.27).

Verše 28 a 29: Pavel zatím kázal Krista, varoval a učil každého člověka za tím účelem, aby každý svatý zrcadlil Krista, a tak byl „*dokonalý v Kristu*“, což je výraz, který znamená plně vyrostlého křesťana.

3. Léčky, které obkličují Církev

Koloským 2,1-19

V první kapitole apoštol ukázal slávy Krista a zmiňoval se o slávě tajemství – Kristus ve svatých „*naděje slávy*“. To jsou dvě velká témata Epištoly: první – plnost našich zdrojů pomoci **v Kristu**, Hlavě Církve; za druhé – **Kristus ve svatých**, skutečně v budoucím dnu slávy a mravně v jejich průchodu časem.

Ve druhé kapitole dává apoštol varování a instrukce. Varuje nás před různými způsoby, jimiž se ďábel snaží odtáhnout svaté od Krista (a mařit vyjádření Krista ve svatých). Dává nám naučení týkající se opatření, která Bůh učinil, abychom na jedné straně byli ochráněni od těchto léček, a na druhé straně vyjadřovali Krista ve svém životě.

Cvičení duše apoštola (*Koloským 2,1-3*)

Úvodní verše nám odkrývají apoštolovy hluboké zkoušky duše. Jasně viděl, že se nepřítel snaží odvrátit shromáždění v Kolosách a Laodiceji od Krista, a že nebudou-li upevněni ve velké pravdě Božího tajemství, budou odváděni těmito zlými svody.

Je poučné všimnout si charakteru jeho cvičení. Na prvním místě se velmi snažil, aby svatí byli ve **správném duchovním stavu**. Místo aby byli depimováni útoky nepřítelů, přeje si, aby byli potěšeni nebo „povzbuzeni“. Místo aby byli uvrženi do sporů a hádek skrze vynalézavost lidí, přeje si, aby představovali jednotnou frontu proti nepříteli tím, že budou „*spolu spojeni v lásce*“. Pro nepřítel by bylo velmi obtížné, aby získal oporu ve společnosti svatých, kteří jsou spolu spojeni v lásce.

Kromě toho touží po tomto správném duchovním stavu, nemaje na zřeteli pouze křesťanskou službu, jakkoli ta je důležitá, ale proto, aby měli správné porozumění o **duchovní pravdě**. Jen když je shromáždění ve správném stavu – spojeno v lásce, může růst ve známosti pravdy. Je zřejmé, že zatímco v koloském shromáždění bylo mnoho toho, za co apoštol může děkovat, přece nedrželi úplnou pravdu o Božím tajemství, a tak byli v nebezpečí, že budou odvedeni svůdnými slovy lidí. Proto si apoštol přál, aby věřící vstoupili do bohatství pravdy o tajemství; aby měli plnou jistotu porozumění, které přichází z plné známosti Božího tajemství. Tato velká pravda říká věřícím, že jsou vzati zprostřed Židů a pohanů, aby skrze Ducha

byli sjednoceni vzájemně a s Kristem ve slávě, a tak tvořili novou společnost, která je mimo dosah smrti a nad mocí nepřítele; která je ve světě, ale není z něho, která prochází časem, ale náleží věčnosti, která je vytvářena na zemi, ale je určena pro nebe. Lidé se svou vědou a filozofií si mohou činit nároky na výšiny moudrosti a známosti, ale v Božím tajemství se nalézají všechny poklady moudrosti a známosti.

Nadto si apoštol přeje, aby svatí vstoupili do pravdy o tajemství, aby mohli uniknout osidlům nepřítele, neboť okamžitě dodává: „**Toto pravím, aby vás žádný neoklamal.**“ Tak si přeje správný duchovní stav, abychom byli schopni porozumět duchovní pravdě tajemství a uniknout duchovní špatnosti.

Když apoštol vyjádřil hluboké zkoušky svého srdce, přechází k tomu, aby ukázal různé lsti nepřítele a aby nás poučil, jak uniknout, když jsme sváděni a lákáni pryč od Krista. Jsou tu čtyři velká nebezpečí, před kterými jsme varováni: předně lákává slova (verš 4); za druhé rozumování (verš 8); za třetí ritualismus (verš 16); a za čtvrté pověra (verš 18).

Budiž poznamenáno, že žádná z těchto zlých věcí nejsou hrubě zlé věci světa, ale spíše jsou to věci, které oslovují intelekt a náboženskou stránku přirozenosti člověka, a proto jsou to věci, které jsou pro křesťana zvláštním osidlem.

Lákavá slova (Koloským 2,4-7)

Verš 4: První varování je, „*aby vás žádný neoklamal přesvědčující řečí*“. To je varování před bludem, předkládaným přitažlivou formou za pomoci lidské výmluvnosti, nebo přednášeným křesťanskými výrazy smíšenými s určitou mírou pravdy. Nikdy nebylo toto varování více potřebné než v našich dnech, kdy je svět zaplavován populárními náboženskými knihami, které obsahují naprosto smrtelný blud, vyjádřený vybranou řečí, skrytý pod přitažlivými cítěním a předkládaný s nátěrem křesťanství.

Verš 5: Apoštol tím více toužil po koloských svatých, poněvadž se z nich mohl radovat, když viděl, že jsou spořádanou společností, pevní ve své víře v Krista. Nicméně cítil, že pokud nepřijmou známost Božího tajemství, nebudou moci obstát proti léčkám nepřítele. I když rádi uznáváme, že jako hříšníci jsme byli zachráněni milostí, musíme připustit, jak jsme pomalí v tom, abychom poznávali další velkou pravdu, že jako svatí jsme spojeni

s Kristem v nebi, který je Hlava těla Církve a střed onoho rozsáhlého nového stvoření podle věčných Božích rad.

Protože velká část křesťanů zná jen Boží milost, která přináší spasení, a nevcházejí do Božích rad ke slávě Krista a k požehnání svatých, padli za kořist léčkám, o nichž apoštol mluví.

Verš 6: I když přemlouvající slova lidí mohou budit dojem, že před námi otvírají pohled na větší požehnání, hlubší známost a větší užitečnost, účinek bude, že povedou duše pryč od Krista. Proto apoštol ihned obrací naše myšlenky ke Kristu. Napomíná nás, že když jsme Krista přijali jako svého Spasitele a Pána, máme „v Něm“ chodit. Máme chodit v závislosti na Něm, vedeni a chráněni před každou léčkou tím, že máme milost a moudrost v Něm.

Verš 7: Nadto jsme-li zakořeněni v Něm jako zdroji všech našich požehnání, snažme se být vzděláváni a upevňováni ve svých duších v pravdě v Něm, a tak být ujistěni a upevněni ve víře. Toto upevnění ve víře je výsledkem držení pravdy tak, jak jsme byli učeni v apoštolském vyučování. To, čemu jsme učeni v Písmu, nemá být drženo srdcem polovičatě. Měli bychom se snažit rozhodnout se v pravdě s děkováním.

Žel, že až příliš často svatí ukazují, jak málo jsou utvrzeni v pravdě, které byli učeni v apoštolských spisech, když pod svůdnými slovy nějakého vůdce lehce opouštějí vše, o čem vyznávali, že tomu věří. Jak potřebné je to varování: „*Dejte pozor, aby vás někdo*“, nezáleží na tom, jaký má dar nebo jak je upřímný, „*neoklamal svůdnými slovy*“. Ať cokoli slyšíme, ať to přijde od kohokoli, jsme bezpečni jen tehdy, když to zkusíme „*vírou*“, jak jsme „*byli učeni*“ v Božím slovu.

Racionalismus (Koloským 2,8-15)

Verš 8: V 8. verši nás apoštol varuje před druhou velkou léčkou – léčkou racionalismu, či snahou vysvětlit všechny věci lidským rozumem, aby bylo vyloučeno zjevení. Apoštol říká: „*Dejte pozor, aby tu nebyl někdo, kdo vás jako kořist odvede skrze filozofii a skrze marné oklamání.*“ Filozofie je láska k moudrosti, ale k moudrosti lidí, pomocí které se člověk snaží prozkoumat a vysvětlit všechny věci pod sluncem. Běda, lidská moudrost vynechává Boha a vede k „*marnému oklamání*“, jako je evoluce, která by ráda měla vesmír bez Boha, a jako je modernismus, který by chtěl mít formu křesťanství bez Božího Krista a bez smíření dle Bible.

Apoštol čelí tomuto osidlu filozofie trojím odsouzením. Předně říká, že je „*podle vyučování lidí*“, spíše než zjevení od Boha. Z tohoto důvodu vylučuje víru. Učení člověka není nikdy víra. Přijmout výroky, protože je činí lidé, i když jsou ty výroky pravdivé, není víra. „*Víra je přijímání božského svědectví duší*“ (J. N. D.).

Filozofie je za druhé podle živlů (prvků) světa, a proto může být světem ceněna. Když je ceněna světem, ponechává své přívržence ve světě. V protikladu k filozofii vyvolává křesťanství lidi ven ze světa pro nebe.

Za třetí filozofie není „*podle Krista*“. Vede ke spekulacím: nikdy nevede ke Kristu. Z tohoto důvodu, mimo všechny ostatní úvahy, je filozofie křesťanstvím odsuzována, neboť to se vyznačuje vírou, vyvádí lidi ze světa a shromažďuje je ke Kristu.

Verš 9: Když nás apoštol varoval před touto léčkou, ihned před nás přivádí pozitivní pravdy, které nás ochrání od toho, abychom byli odvráceni prázdnotou lidské moudrosti. Předně nás obrací ke Kristu: „*V Něm přebývá plnost Božství tělesně.*“ Místo mlhavých spekulací lidí máme Boha, dokonale zjeveného ve vsí Svě plnosti v Kristu. Není ani jeden atribut Božství, který by v Kristu chyběl. Nadto je v Něm „*tělesně*“. Kristus přijal tělo a byl zjeven v těle, takže plnost Božství mohla být představena způsobem, který může být poznán i nejprostším z lidí. Může to vyžadovat obrovský intelekt, abychom porozuměli pouhým výrazům, jimiž se filozofie namáhavě snaží vyjádřit své spekulace. Prostí rybáři z Galileje mohou vidět plnost Boha v Kristu, a tak vcházet do pravd, které leží mimo chápání největšího přirozeného intelektu. Jeden řekl: „Pro víru, která hleděla skrze oponu Jeho ponížení, když byl zde na zemi, nebyl ani jeden rys v Jeho charakteru, ani jeden skutek Jeho jednání, nebo jeden výraz citů Jeho srdce vycházející k bídě kolem Něho, který by nebyl zjevením Božství.“ (J. N. D.)

Verš 10: Apoštol za druhé říká: „*Vy jste doplnění v Něm, který je hlava každého knížectva a každé mocnosti.*“ Nejenže je nám Bůh plně zjeven v Kristu, ale věřící jsou plně představováni před Bohem v Něm. Všechno požehnání, které Bůh zamýšlel pro věřící a které Kristovo dílo věřícím zajistilo, je vyjádřeno v Kristu samém v Jeho místě ve slávě nad všemi knížectvími a mocnostmi. Náš podíl a postavení, jak jsou vyjádřeny v Kristu, jsou úplné. Všechna filozofie lidí nemůže nic přidat k plnosti Božství zjevenému v Kristu, či k úplnosti podílu věřícího, jak je ukázán v Kristu.

Co je **spravedlnost**, kterou máme? Ta je viděna v Kristu jako tak dokonale se hodící pro Boží svatou přirozenost, že nás činí schopnými být účastníky podílu svatých ve světle, tak jako Kristus je ve světle. Co je **život**, který máme? Kristus ve slávě je náš život; je vyjádřen v Něm. Co je **vztah**, do kterého jsme přivedeni? Je vyjádřen v Kristu. Jeho Otec je naším Otcem a Jeho Bůh je naším Bohem. Co je **sláva**, která je pro nás zajištěná na konci naší cesty? Je vyjádřena v Kristu. Sláva, kterou má On jako Člověk, byla dána nám. Jsme doplněni v Něm.

Verš 11: Když vyhlásil velkou pravdu o plnosti našeho požehnání, jak je vyjádřena v Kristu, přistupuje apoštol k tomu, aby ukázal způsob, kterým Bůh působil, aby jednal s věřícím a vysvobodil ho od každého zla uvnitř a od každého nepřítele vně, aby nás přivedl do tohoto obdivuhodného místa požehnání v Kristu. Toto velké Boží dílo nechává apoštol před námi přejít, když se zmiňuje o obřízce, pohřbení, vzkříšení a oživení.

Obřízka neboli odřezání těla nám říká, že ve smrti Krista bylo tělo se vším svým zlem v Božích očích odstraněno. Je to něco, co bylo učiněno Bohem bez zásahu člověka. Není to otázka dosažení křesťanské zkušenosti, ačkoli by tato pravda jistě měla být uskutečňována a zahrnuje zkušenost, když ji věřící uskutečňuje. Neboť jestliže uznáváme, že s tělem bylo jednáno a bylo na kříži odsouzeno, musí pro nás být jasnou věcí, že tělo nemá v našem životě vládnout.

Verš 12: Od obřízky apoštol přechází k tomu, aby mluvil o křtu, ukazujícím tu velkou pravdu, že jsme byli **pohřbeni s Kristem**, aby „*starý člověk*“ zmizel z očí. Vyjadřuje úplné oddělení od „*starého člověka*“ – toho života se všemi jeho charakterovými znaky, který nás vyznačoval jako přirozené lidi. Abraham říká: „*Abych pochoval mrtvého svého od tváři své.*“ (1. M. 23,4) To, co je mrtvé, má být pryč z očí. Kdybychom to po svém křtu duchovně uskutečňovali, bylo by pro svět nebo svatě těžké říci, jaký druh lidí jsme byli před svým obrácením. „Starý člověk“, který byl ukřižován s Kristem, by nebyl spatřován. V 1. kapitole jsme napomínáni, abychom „*chodili hodně Pána ke vsí jeho libosti*“. Máme chodit před zraky Pána a hledat Jeho schválení, ne se snažit být vynikajícími před lidmi, anebo se ucházet o schválení od světa. Když se takto budeme držet mimo zraky světa, staneme se skutečnými svědky Krista.

Od křtu apoštol pokračuje, aby mluvil o **vzkříšení**. Křest nás odděluje od světa a od člověka, který žil ve světě. Vzkříšení nás přivádí do světla jiného

světa. Bůh vzkřísil Krista zprostřed mrtvých a vírou víme, že jsme učiněni spoléčníky vzkříšeného Krista a že jestliže za námi je svět zavřen, je před námi otevřeno nebe (Kol. 3,1-4).

Verše 13-15: Kromě toho jsou věřící oživeni. Je tu v duši pozitivní Boží dílo, kterým jsou věřící učiněni živými s Kristem v životě, který je svobodný od hříchu a smrti. Tělo ještě není oživeno. Na to čekáme. Ale máme život, který nám umožňuje těšit se z věcí nahoře a jít po naší cestě k nebi v obecnství s Kristem.

Takto se učíme, že bylo jednáno se vším, co je v nás a co by nám bránilo žít životem Krista. Tělo bylo odsouzeno skrze obřezání Kristovo ve smrti; starý člověk byl pohřben s Ním. Nebeské věci přicházejí do zorného pole skrze Jeho vzkříšení, a my jsme oživeni novým životem, který může vcházet do nebeských věcí a těšit se z nich.

Dále se učíme, jak bylo naloženo nejen **se zlem uvnitř**, ale s každou protivící se mocí **mimo** nás. Pokud jde o naše hříchy, byly odpuštěny. Pokud jde o nařízení zákona, která na nás kladla požadavky, jimž jsme nemohli vyhovět, a vyžadovala spravedlnost, kterou jsme nemohli poskytnout, jsme od nich osvobozeni skrze kříž. Každá duchovní síla, stojící proti nám, byla přemožena.

Ritualismus (Kolokým 2,16.17)

V následujících verších nás apoštol varuje před třetím velkým osidlem, kterému jsou svatí vystaveni – požidovšťujícímu zlu. V té době byli takoví, kteří vyznávali, že obohacují křesťanský život, když trvají na židovských nařízeních ohledně toho, co jíme a pijeme a ohledně zachovávání určitých dnů jako svatých dnů, jako je novoluní a sobota. Toto osidlo, kterému byli koloští svatí vystaveni, se rozvinulo v ritualismus našich dnů. Jedním veršem je Bohem odsouzeno jako návrat ke stínům budoucích věcí. V oněch dnech nařízení židovství předobrazovala podstatné skutečnosti, nalézající se jedině v Kristu. Žel, křesťanstvo upadlo do této léčky; a tím, že se obrátilo zpět ke stínům, velkou mírou ztratilo podstatu.

Pověra (Kolokým 2,18.19)

Nakonec jsme ve verších 18 a 19 varování před čtvrtým osidlem – klaněním se andělům a vnikáním do věcí, které jsme neviděli. To je pověra těla, které se rádo vměšuje do toho, co nevidí, a pohrává si s neznámým. Může to vypadat jako pokora, která je ochotná poddat se duchovním bytostem.

Ve skutečnosti to ale je jen tělo, které povoluje své vlastní vůli. O andělech bylo pravdivě řečeno: „Oni mají co činit s námi, ale ne my s nimi. Náš styk je s Bohem.“

Apoštol vystavuje toto zlo kritice jako pýchu tělesné mysli, která předstírá, že pronikla do tajemství nebe. Nadto nás varuje, že to znamená dávat stranou Krista, Hlavu Jeho těla. Přivádět anděly nebo jakékoli jiné stvoření, ať to je panna Marie nebo svatí, mezi duše a Krista, znamená popírat naše přímé spojení s Kristem. On je hlava všeho knížectví a mocí, a jako Hlava těla přímo dává všechnu duchovní potravu skrze duchovní pomoc, dodávanou skrze údy těla. Tak je zachován duchovní růst duše a tělo Krista roste Božím růstem, naprosto mimo andělskou službu, která je v Písmu vždy spojena s ochraňující péčí o přirozené tělo.

Apoštol nám takto představil čtyři různá osidla, která málo přitahují hrubé, smyslné tělo, ale jsou velmi přitažlivá pro náboženské tělo. Jedna věc vyznačuje všechna tato osidla: nevedou ke Kristu.

Blud, obalený do přitažlivých slov, svádí duše od pevnosti jejich víry v Krista (verše 4 a 5).

Racionalismus se svou filozofií a marným oklamáním podle učení lidí „*není podle Krista*“ (verš 8).

Ritualismus se svými rituály a dny svátků, se zaobírá stíny a nikoli Kristem (verš 17).

Pověra se svým vnikáním do neviditelných věcí dává stranou Krista, Hlavu (verše 18 a 19).

Svádějící slova si mohou snadno pohrávat s naší nevědomostí, racionalismus může působit na intelekt, ritualismus na emoce a pověra na představivost. Ale žádná z těchto věcí nezjeví duši Krista, ani nebude formovat Krista v našem životě. Tyto věci nevedou ke Kristu.

Aby čelil těmto zlům a chránil nás před nimi, představuje apoštol Krista. Když jsme přijali Krista, je **On** silou pro naše chození (verš 6), **v Něm** máme vše (verš 9), jsme **s Ním** ztotožněni (verše 11-13), **od Něho** dostáváme všechnu svou potravu (verš 19).

4. Smrt a vzkříšení věřícího s Kristem

Koloským 2,20-3,11

V předcházejícím oddílu Epištoly jsme byli varováni před zvláštními nebezpečími, jimž je křesťanské shromáždění vystaveno. Ve 20. verši 2. kapitoly přecházíme k napomínající části Epištoly, ve které jsme vyzýváni, abychom ve svém praktickém životě používali ty velké pravdy, že jako věřící jsme s Kristem zemřeli a jsme s Ním vzkříšeni.

V praktickém použití těchto pravd na život a chození věřícího nacházíme na jedné straně záchranu před nebezpečími, o nichž apoštol právě mluvil, a na druhé straně přípravu pro zjevování Kristových charakteristických rysů ve svatých, o kterém mluví v následujícím oddílu Epištoly (Kol. 3,12 – 4,6).

Praktický účinek toho, že jsme zemřeli s Kristem (Koloským 2,20-23)

Verš 20: První napomenutí jsou založena na velké pravdě, že věřící zemřeli s Kristem žvlům světa. Bezprostřední apoštolova slova, stejně jako všeobecný tón Epištoly, jasně ukazují, že „živly světa“ jsou náboženská nařízení vynalezená lidmi nebo vypůjčená ze židovství.

Apoštol mluvil o různých osidlech, kterými se nepřítel snaží odvést duše od Krista. Jak jsme viděli, jsou tyto léčky všechny náboženského a intelektuálního charakteru. Proto je v tomto oddílu kladen důraz na tu velkou skutečnost, že jestliže jsme zemřeli s Kristem, tu jsme zemřeli nejen hrubým věcem světa, ale i náboženství světa. Je velmi zřejmé, že apoštolovy výroky odhalují a odsuzují toto světské náboženství.

Předně ukazuje, že to je forma náboženství, cele přizpůsobená lidem „žijícím ve světě“. Náboženství pohanství, zkaženého židovství, stejně jako náboženství zkaženého křesťanství se hodí pro svět, může být vykonáváno světem a ponechává lidi, aby žili ve světě. Takto je odsouzeno Božím slovem, neboť křesťanství bere věřícího pryč ze světa skrze smrt s Kristem.

Za druhé je náboženství světa náboženstvím „nařízení“, či lidských směrnic, kterým se přirozený člověk může poddávat. Taková nařízení nevyžadují žádné Boží dílo ve svědomí nebo v srdci a nepozvedají otázku nového narození nebo obrácení. Taková nařízení spočívají ve **zdržování se** od určitých hmotných věcí v určité dny, které lidé pokládají za svaté, jako jsou

dny novoluní nebo sobot. Mohou být shrnuty negativní formulací: „*Nedotýkej se, neokoušej, nesahej.*“

Za třetí taková nařízení zaměstnávají duši hmotnými věcmi, které se svým užíváním hynou. Náboženství, které spočívá jen v poslušnosti takových nařízení, musí nutně zahynout, když zahynou věci, z nichž se skládá. Víra uvádí věřícího do styku s duchovními a neviditelnými věcmi, které jsou věčné v nebesích.

Za čtvrté je nám řečeno, že toto náboženství nařízení je „*podle přikázání a učení lidských*“. Není to Boží ustanovení, ani to není podle učení Písma.

Za páté mají tato nařízení lidí skutečně v očích světa zdání moudrosti; neboť se zdá být moudré vyvarovat se určitých věcí, které jsou lidé náchylní zneužít, a jsou-li zneužity, škodí tělu.

Za šesté tato nařízení, vedoucí k odříkání a „*neodpouštění těla* /tvrdému jednání s tělem/, se zdají ukazovat ochotu klanět se Bohu, protože se člověk pokořuje a zapírá se, a tak se jeví jako velmi vynikající v očích přirozeného člověka.

Za sedmé je takové náboženství naprosto Bohem odsouzeno jako „*nasyčení* /uspokojování/ *těla*“. Místo dávání těla stranou jako bezcenného, uznává tělo a podporuje jeho pýchu. Odepírat tělu v určitých dnech určité pokrmy a jednat s fyzickým tělem tvrdě, uspokojuje tělo pocitem, že jednalo chvályhodným způsobem.

Tím, že se obrací na člověka „*živého ve světě*“, je náboženství důvěry v nařízení v naprostém nesouladu s věřícím, který přijímá tu velkou pravdu, že zemřel s Kristem. Pro takového obracet se zpět k náboženství nařízení a opět zaujímat své místo jako žijící ve světě prakticky znamená popírat, že zemřel s Kristem.

Praktický účinek toho, že jsme zemřeli s Kristem (Koloským 3,1-11)

Když nás apoštol varoval před náboženstvím světa, který jsme nechali za sebou ve smrti Krista, napomíná nyní věřící, aby vcházeli do pozitivních požehnání, která tvoří podíl těch, kdo jsou s Kristem vzkříšeni.

Tato napomenutí jsou spojena předně s novým světem požehnání, otevřeným věřícímu (verše 1 a 2), potom s novým životem (verše 3-7), a nakonec s novým člověkem (verše 8-11).

Verše 1 a 2: Apoštol nejprve mluví o nové sféře v protikladu ke staré. Je jasné, že když Kristus byl vzkříšen zprostřed mrtvých, smrt už nad Ním nepanuje, a že věřící, poněvadž byl vzkříšen s Kristem, je viděn svobodný od smrti jako odplaty za hřích. Je tu však další velká pravda ukázaná ve vzkříšeném Kristu, totiž že je věřícímu otevřena nová scéna s novými vztahy. Kristus jako vzkříšený Člověk mohl říci Marii: „*Nedotýkej se mne; neboť jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdi k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu.*“ (Jan 20,17) Po Jeho vzkříšení Ho svět už neviděl, a Ti Jeho Jej už neměli znát podle těla, ale ve spojení s Otcem a s Jeho novým postavením v nebi. Ačkoli věřící, když prochází časem, má co činit s životem zde a s jeho vztahy, je jako vzkříšený s Kristem uveden do nových vztahů ve spojení s jevištěm nahoře, kam Kristus odešel.

Potom jsme napomínáni, abychom „*hledali ty věci, které jsou nahoře, kde Kristus sedí na pravici Boží*“. V tomto oddílu jsou věci, které jsou nahoře, postaveny do protikladu k „*věcem na zemi*“. Tento svět se zabývá rozsáhlými projekty, jimiž se svou vlastní vůlí a mocí snaží zlepšit podmínky světa a přivodit milénium bez Boha nebo Krista. Když hledíme nahoru, vidíme Boží úmysl uvést skrze Krista vesmír plný požehnutí, jehož bude Kristus Hlavou a středem. Bůh dal ujištění o vykonání Svého úmyslu tím, že Toho, kterého lidé ukřižovali, vyvýšil na Svou pravici. Kristus na kříži je jasným svědectvím o selhání všech lidských projektů. Kristus ve slávě po Boží pravici je jistým znamením, že Bůh vykoná Svůj úmysl. Věci, které jsou nahoře, jsou všechny ty věci, které závisí na Kristu po Boží pravici a které si Bůh předsevzal pro slávu Krista a pro požehnutí člověka. K těmto věcem máme upírat své myšlenky, a ne k pomíjejícím věcem země.

Tento oddíl jasně ukazuje, že nahoře je odpočinek, že tam už není lopotení, neboť Kristus **sedí** na pravici Boží. Nadto tam je moc, která může dávat celému vesmíru požehnutí, neboť Kristus je na místě moci – na Boží pravici. A potom, neříká nám 16. Žalm, že po Boží pravici je **plnost radosti** a **potěšení na věky**? Radosti mohou být na zemi, ale plnost radosti je po Boží pravici. Na zemi radost prchá; v nebi je plná. Na zemi jsou radosti jen na čas; v nebi jsou na věky. Nejsou toto některé z věcí, které jsou nahoře, a my jsme napomínáni, abychom k nim upřeli své myšlenky, místo abychom je upírali k věcem na zemi? Apoštol neříká: věci, které jsou ve světě, ale: věci, které jsou na zemi. Světské věci mohou zahrnovat mnoho věcí, které jsou absolutně zlé, a kdyby myšlení prodlávalo u takových věcí, bylo by to

znečišťující. Zemské věci zahrnují přirozené věci a přirozené vztahy, které na svém místě nejsou špatné, a přece jsou-li jimi myšlenky příliš zaměstnány, zkazí nám chuť pro nebeské věci.

Verše 3 a 4: Apoštol za druhé mluví o novém životě v protikladu ke starému. V prvních dvou verších kapitoly je nám otevřeno zcela nové jeviště – sféra vzkříšení – a všechno na tomto krásném jevišti je mimo dosah smrti. Věci na zemi, ačkoli samy o sobě správné, jsou poddány smrti a časovému omezení. Křesťan je nejen uveden do vztahu k tomuto novému jevišti, ale vlastní nový život, který je schopný těšit se z nebeských výjevů a věčných vztahů. O tomto novém životě apoštol nyní mluví, neboť jak můžeme obracet své myšlenky k věcem, které jsou nahoře, nemáme-li život, který si umí těchto věcí cenit?

Život světa spočívá v prožívání věcí světa takových, jaké jsou. Kristus, který je životem věřícího, je skryt zrakům světa, a proto svět nemůže vidět zdroj a pramen křesťanského života. O Kristu může být řečeno, že On je ten život, neboť v Kristu ve slávě vidíme vyjádření života věřícího v jeho vlastní sféře. Tento život bude zjeven ve všem svém blahoslavenství, když se Kristus zjeví a my se zjevíme s Ním ve slávě. Potom bude vidět, co podporovalo věřícího v životě, když procházel světem v době Kristovy nepřítomnosti.

Verše 5-7: Když apoštol mluvil o křesťanském životě, ukazuje v protikladu k tomu na věci, které tvoří život světa. Už řekl, že jsme mrtví náboženství světa. Nyní by chtěl, abychom použili smrt na aktivity těla v nás. Máme v sobě odřezávat to, co by nás spojovalo s životem světa. Kdyby anděl procházel tímto světem, nebyl by světem znečištěn. V andělu není nic, co by reagovalo na jeho svody. V nás je tělo – přirozenost, která rychle odpovídá na přitažlivé věci světa a na radosti hříchu. Proto jsme napomínáni, abychom odřezávali a odmítali různé formy, ve kterých se tělo zjevuje – žádosti, lakomství a modlářství těla. Pokud nedáme uzdu svým touhám, povedou nás k tomu, abychom sledovali nějaký předmět s tak pohlcujícím zájmem, že se ta věc stane modlou, která vylučuje Boha.

Křesťan je vyzván, aby umrtvoval tyto údy těla. S tělem bylo jednáno na kříži. Věřící má jednat s různými formami, v nichž se tělo (které je stále v něm) snaží zjevit. Údy, o kterých apoštol v tomto oddílu mluví, se sotva mohou vztahovat k údům fyzického těla. Naprosto vzdáleni od umrtvování těchto údů našeho fyzického těla, je nám v Římanům 6 řečeno, abychom dávali tyto své údy za nástroje Bohu. Údy zde se zdají být všechny ty ne-

svaté věci, jimiž se vyznačuje tělo (tělesnost); stejně jako skutečné údy těla jsou nástroji pro službu fyzického těla.

Právě pro trpění těchto údů těla přichází Boží hněv na děti neposlušnosti. Protože odmítají Boží milost, která by odstranila jejich hříchy, přicházejí pod Boží hněv, který s nimi jedná kvůli jejich hříchům. V předcházejícím čase i tito věřící, jimž Pavel píše, chodili v těchto věcech, v nichž nalézali svůj život. V oněch dnech bylo jejich zlé chození v dokonalém souladu s jejich starým životem před znovuzrozením. Nyní je jako křesťany apoštol napomíná, aby chodili v souhlasu s novým životem.

Verše 8-10: Když apoštol promluvil o novém životu v protikladu ke starému, přechází za třetí k tomu, aby mluvil o novém člověku v protikladu ke starému. Zlé věci, o kterých je mluveno v 8. verši, jsou spojeny s myslí a duchem, spíše než s tělem. Hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení, mrzkomluvnost mluvení, to vše předpokládá mysl působící špatným způsobem, zatím co seznam hříchů v 5. verši zahrnuje skutečně zlé skutky spojené s tělem. Zde to nejsou zlé skutky, ale násilný a zkažený způsob, jímž se tělo projevuje, když páchá své zlé skutky.

Všechny tyto věci mají být odkládány, poněvadž tvoří část charakteru starého člověka s jeho skutky a jsou naprosto v nesouhlasu s novým člověkem. Zde tedy apoštol ukazuje protiklad mezi starým a novým člověkem. Tyto výrazy se nevztahují na určité jednotlivce. Jsou užity k popisu různých řádů lidí, z nichž každý má určité charakterové rysy. V běžné řeči mluvíme o „černochovi“ a o „bělochovi“ ne ve vztahu k nějakému jednotlivci, ale když popisujeme různé lidské rasy. Dále výraz „nový člověk“ neznamena prostě nový člověk, jak o něm mluvíme, když je ustanoven, aby vykonával nějaké postavení. Zahrnuje to řád člověka, který je nový v tom smyslu, že je naprosto různý od starého člověka.

Tento nový člověk je „*obnovován*“, což je slovo, které zahrnuje to, že nový člověk každý den získává novou sílu. Tato nová síla se nalézá ve známosti Toho, jenž stvořil nového člověka. Když rosteme ve známosti Krista, tu se stáváme podobní Kristu, Tomu, jenž je dokonalým vyjádřením nového řádu člověka. Když Kristus přišel na svět, tu byl před očima Boha Někdo, jenž mravně vyjadřoval nový řád člověka – nebeský člověk – s novými charakteristikami. Toto uvedení nového řádu člověka učinilo prvního člověka z mravního hlediska starým člověkem.

Nový člověk je obnovován podle obrazu Toho, který ho stvořil. Čím více máme před sebou Krista – Toho, ve kterém je nový člověk dokonale vyjádřen – tím více se stáváme podobnými Kristu, a tak prakticky „oblékáme toho nového člověka“ tím, že zjevujeme charakter nového člověka.

Verš 11: V tomto novém řádu člověka nejsou národní rozlišení, jako je Řek a Žid; nejsou tam náboženské rozdíly, jako je obřizka a neobřizka, ani tam nejsou sociální rozdíly mezi nevědomým a učeným, otroky a svobodnými. Starý člověk skutečně může zahrnovat rozmanité lidi, jako jsou Židé a pohané, ale všichni se vyznačují určitými zlými charakterovými znaky. Nový člověk je řád člověka, ve kterém „*Kristus je všechno a ve všech*“. Kristus je všechno jako dokonalý vzor a předmět; a Kristus je ve všech, aby formoval charakter nového člověka.

Takto ve spojení se vzkříšením Krista a s tím, že věřící je vzkříšen s Kristem, je před nás přivedeno nové jeviště – sféra vzkříšení v protikladu k zemi (verše 1 a 2); nový život v protikladu ke starému (verše 3-7); a nový člověk v protikladu ke starému člověku (verše 8-11).

5. Kristus ve věřícím

Koloským 3.12-4,6

Viděli jsme, že velkým předmětem Epištoly je představit slávy Krista, Hlavy Církve, aby charakter Hlavy byl vyjádřen v Jeho těle.

Když apoštol ukázal praktické použití velkých pravd, že věřící zemřeli a vstali s Kristem (Kol. 2,20-3,11), napomíná nás nyní, abychom oblékli charakter Krista. V budoucí slávě budeme dokonale jako Kristus na jevišti, kde se každý bude podobat Kristu. Nuže, je vysokou výsadou věřících, aby vyjadřovali charakter Krista ve světě, kde lidé nejsou ani trochu jako Kristus. Tento nový charakter nemá být ukazován jen v nějakém zvláštním okruhu, při nějaké zvláštní příležitosti, ale v každém okruhu, v němž je křesťán povolán, aby se pohyboval.

Apoštol nám přirozeně nejprve ukazuje vyjádření charakteru Krista v křesťanském okruhu (Kol. 3,12-17), potom v okruhu rodiny (Kol. 3,18-21), potom v sociálním okruhu (Kol. 3,22-4,1) a nakonec má být charakter Krista vyjadřován vůči všem, kteří jsou vně (Kol. 4,2-6).

Kristus, vyjadřovaný v křesťanském okruhu (Kol. 3,12-17)

Verš 12: Apoštol zakládá všechna svá napomenutí na obdivuhodném postavení, ve kterém věřící stojí před Bohem. Jsme „*vyvolení Boží, svatí a milovaní*“. Jako „*vyvolení*“ jsme byli vyvoleni „*před založením světa*“ pro nebeské požehnání podle Božího úmyslu. Jako „*svatí*“ jsme postaveni pro Boha stranou od tohoto přítomného světa; jako o „*milované*“ se o nás Bůh stará na každém kroku naší cesty tímto světem (Efezským 1,4; Jan 17, 6.11).

Naše chození a praxe by nikdy nemohly zajistit toto výsadní místo před Bohem. Naše postavení v požehnání je zcela výsledkem Boží milosti, která nás dosáhla skrze Krista. Jestliže však chození nemůže zajistit to výsadní postavení, pak to postavení jistě má ovládat naše chození.

Nevyjadřují tato požehnání postavení Krista, když byl na tomto světě? Nebyl On vyvoleným Božím – tím vybraným z lidí ve velmi zvláštním smyslu? Tak On také byl v absolutním slova smyslu ten Svatý; a při dvou příležitostech hlas z nebe řekl: „*Toto je můj milý Syn.*“ Jestliže jsme skrze milost přivedeni do stejného postavení, musí z toho plynout, že máme chodit tak, jako On chodil, a zjevovat Jeho charakter.

Je pozoruhodné, že v modlitbách, učení a napomenutích této Epištoly je málo zmínek, nebo vůbec žádné, o zvláštních darech a vykonávání veřejné služby ve službě pro Pána. Taková témata, která mají hlubokou důležitost, mají své místo v jiných Epištolách. Zde je to, co má ještě hlubší důležitost – **duchovní život a charakter křesťana** – to je velké téma.

To, co jsme, má větší důležitost než to, co děláme. Jsme schopni oceňovat jeden druhého podle naší horlivosti a aktivity před lidmi, spíše než podle duchovního života a charakteru před Bohem. Jestliže nějaký věřící má dar a schopnost, je poměrně snadné být horlivým a aktivním na veřejnosti. Vyžaduje to větší milost, žít Kristu v klidu a poměrně v soukromí každodenního života. Být energickým dělníkem mezi lidem Pána nebo ve světě, je více vidět. Ale být duchovním člověkem, ukazujícím charakter Krista v tichosti a pokoře, v trpělivosti a snášenlivosti, bude mít větší váhu a bude mít větší cenu v očích Boha. Ozdoba mírného a tichého ducha má v Božích očích velkou cenu (1. Petra 3,4).

Být Martou s velkou mírou přičinlivé aktivity je snadné. Být Marií, sedící tiše u Ježíšových nohou, vyžaduje mnohem hlubší duchovnost. Neznaменá to, že tichý, duchovní věřící nebude aktivní v dobrých skutcích, ale „*život*“

bude předcházet „skutky“, a vždy bude jeho první starostí. Marie, která byla Pánem chválena za zvolení „dobré stránky“ byla také chválena za svůj „dobrý skutek“. Ale „dobrá stránka“ přišla před „dobrým skutkem“. Výsledkem dobré stránky, kterou Marie zvolila – sedění u nohou Ježíšových, aby naslouchala Jeho slovům – bylo formování charakteru a milostí Krista v ní.

Napomenutí, která následují, velmi požehnaně vyjadřují tento charakter Krista, vyznačující se milostí (verše 12 a 13), láskou (verš 14) a pokojem (verš 15).

Verše 12 a 13: Všech prvních sedm napomenutí vyjadřuje všechny různé způsoby, jimiž je znázorněna milost Krista. Milosrdenství je milost k těm, kteří na nás mohou nějakým způsobem záviset a mají zvláštní potřebu. Dobrotivost neznamená nutně utišování aktuální potřeby nebo poskytování podpory někomu, kdo na nás je závislý. Spíše to je služba ke štěstí a útěše druhých, kteří nejsou v nějaké zvláštní nouzi. Nízké smýšlení o sobě se vztahuje k nám samým; vlídnost ustupuje druhým. Tyto dvě výtečné vlastnosti jsou ilustrovány slovy: „*V pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce*“ (Fil. 2,3). Pokorný člověk si sám o sobě nic nemyslí; mírný člověk oceňuje vlastnosti druhých spíše než své vlastní.

Trpělivost (dlouho-trpění) má více vztah k tísnivým okolnostem; snášení jeden druhého se vztahuje k nesnadným lidem. Právem mluvíme o někom, že prokazuje velkou snášenlivost, když je provokován. Tato provokace může být všeobecná – něco, co vyžaduje snášenlivost od všech. Mohou to být také osobní křivdy, které by daly spravedlivou příčinu ke stížnosti od toho, komu bylo ukřivděno. Takové osobní křivdy vyžadují odpouštění. Míra odpouštění má být taková, jako Kristus odpustil nám.

Verš 14: Potom čteme: „*Nadto pak nade všecko /oblecte se/ v lásku*“. Není to, jako kdyby nade všemi těmito vlastnostmi byla láska jako zvláštní vlastnost. Láska má být přidána k milosrdenství, dobrotivosti a všem dalším vlastnostem. Všechny tyto požehnané aktivity nového člověka mají pramenit z lásky. Jestliže projevujeme milosrdenství, dobrotivost či snášenlivost, nebo odpouštíme, mělo by to být proto, že milujeme svého bratra. Láska je „*svazek dokonalosti*“. Apoštol mluví o novém řádu člověka, ve kterém jediném může být nalezena dokonalost. Ve starém řádu jsou lidé nenáviděnliví a navzájem se nenávidící. V novém jsou spolu spojeni věčnými pouty lásky. Někdo řekl: „Pouta, která jsou spojena v lásce Krista

a v pracích pro Krista, přežijí změny času a svazují Boží rodinu v příbýtcích věčnosti.“

Verš 15: „*Pokoj Kristův ať vládne ve vašich srdcích.*“ V Kristu vidíme nový řád člověka, vyjádřený v dokonalosti. On sestoupil z nebe a mohl o Sobě mluvit jako o „*Synu člověka, který je v nebi*“ (Jan 3,13). Chodil uprostřed neklidu země, ale žil v nebeském klidu. My procházíme světem, kde není pokoj. Politicky to je svět válek. Sociálně, obchodně a nábožensky je všechno neklid a prudké změny. Výsadou křesťana je procházet skrze to tak jako Kristus, s pokojem a klidem nebe ve svém srdci. Ať jsou okolnosti, jimiž prochází, jakékoli, když jeho myšlení je upřeno vzhůru, bude udržován v pokoji, který prožíval Kristus.

Pokoj má vládnout nejen v našich srdcích, ale má být prožíván ve společnosti křesťanů; neboť k tomu jsme byli „*povoláni v jednom těle*“. Jednota těla vyžaduje pokoj mezi údy, má-li růst Božím růstem. Je-li v srdci pokoj, bude tu vděčnost vůči Bohu. Tak jestliže se Kristův lid vyznačuje milostí, láskou a pokojem, bude v něm reprodukován krásný charakter Krista.

Verše 16 a 17: Charakter Krista ve svatých, jak je ukázán ve verších 12 až 15, připravuje pro službu Kristu, jak je představena ve verších 16 a 17. V těchto verších apoštol mluví o učení, napomínání, zpívání, konání a díků činění. Význam verše 16 je trochu zatemněn chybným rozdělením verše. Jsou tam tři rozlišená napomenutí. Předně: „*Slovo Kristovo přebývej ve vás bohatě*“; za druhé: „*učíce a napomínající sebe vespolek*“; za třetí: „*žalmy a zpěvy a písničkami duchovními s milostí zpívající v srdci svém Bohu.*“

První napomenutí je individuální. Každý z nás má být vyučen Kristovým myšlenkám. Potom, když máme Kristovy myšlenky pro sebe, máme jeden druhého učit a napomínat. Zdá se, že napomenutí zde nesměřuje k veřejné službě skrze někoho zvláště obdařeného k učení. Spíše jde o učení a napomínání se vzájemně jednotlivě jako výsledek toho, že každý má slovo Kristovo tím, že seděl u Jeho nohou a slyšel Jeho slova. Třetí napomenutí udává správný postoj pro chválu Boha. Jestliže Bohu zpíváme, mělo by to být s milostí v našich srdcích, ne pouze s melodií na našich rtech.

V sedmnáctém verši přecházíme k „*činění*“. Ať cokoli děláme v slovu nebo v skutku, má to být činěno ve Jménu Pána Ježíše. Jaké jednoduché, ale zkoumající pravidlo života. Jak krásný bude život, ve kterém není nikdy nic řečeno nebo učiněno, než jen to, co se hodí k tomu požehnanému a svatému Jménu. Kolik otázek, které nás v každodenním životě matou, by bylo

rázem vyřešeno tímto prostým testem: „Mohu to udělat nebo říci ve Jménu Pána Ježíše?“

Závěrečné napomenutí je: „*Díky činíce Bohu Otcí skrze Něho.*“ Uprostřed všech okolností máme děkovat. Pán, když byl Izraelem zavržen, mohl říci: „*Chválím tě, Otče, Pane nebe i země.*“ (Mat. 11,25) A Pavel mohl ve vnitřním vězení zpívat, když měl nohy v kládě. Z těchto napomenutí se učíme, jak úzce je spjat charakter Krista ve věřících a praktický život, který vedou. Charakter, který přijímáme, musí mít vliv na život, který žijeme a který se projevuje v našich slovech a skutcích.

Kristus, vyjádřený v okruhu rodiny (Koloským 3,18-21)

Ve verších 18 až 21 máme praktická napomenutí vzhledem k přirozeným vztahům, ustanoveným Bohem – manželky, manželé, děti a otcové. I když nás křesťanství uvedlo do vztahů, které stojí nad zemskými vztahy, tu dokud jsme v těle, nedává přirozené vztahy stranou. Byly ustanoveny Bohem, potvrzeny Pánem, a mají být křesťánem respektovány.

Padlý člověk tyto vztahy zneužil. Křesťan je poučen, jak je má udržovat podle Božích myšlenek, aby v rodině mohlo být vyjádření výtečností Krista – poddanosti, poslušnosti, lásky a milosti – které vyznačovaly Jeho pozemskou cestu.

Verš 18: Křesťanské ženy jsou napomínány, aby uznávaly autoritu svých manželů náležitou poddaností. To vskutku je jedině správné u těch, které vyznávají, že jsou poddané Pánu. Být poddaná „*v Pánu*“ bude dávat sílu ke snesení napomenutí, zatím co na druhé straně to chrání poddanost před degenerací v nějaký souhlas se zlem.

Verš 19: Manželé se mají starat o to, aby milovali své ženy, a tak, místo aby byli svedeni k nějaké hořkosti, vyjadřovali charakter Krista, když budou užívat autoritu v duchu lásky.

Verš 20: Děti mají poslouchat své rodiče ve všem, ne pouze jak se to líbí v kruhu rodiny, ale jak je to libé v Pánu. Když budou chodit v poslušnosti, budou ukazovat něco z krásného charakteru Krista, který ve dnech Svého těla byl „*poddán*“ Svým rodičům (Lukáš 2,51).

Verš 21: Otcové mají dávat pozor, aby neuplatňovali svoji autoritu despotickým způsobem, a tak si neodcizovali náklonnost dětí nějakým nespravedlivým trestáním, anebo zbavovali děti odvahy zbytečným maličerným posuzováním. Mají se snažit ukazovat dokonalou Kristovu moud-

rost, který věděl, jak má korigovat Své učedníky, a přitom si podržel jejich náchylnost (Lukáš 22,24-30).

Tato napomenutí předpokládají křesťanskou domácnost, kde je udržována všechna správná autorita, ale pod Pánem, a proto je vykonávána způsobem, který se Pánu líbí, v duchu lásky.

K těmto zvláštním napomenutím k okruhu rodiny přicházíme přes napomenutí adresovaná křesťanskému okruhu. Jestliže jednáme správně v křesťanském okruhu, jestliže hledáme věci, které jsou nahoře, jestliže umrtvujeme údy tělesnosti, jestliže jsme prakticky svlékli starého člověka a oblékli nového, a tak se vyznačujeme milostí, láskou a pokojem Krista, budeme připraveni udržovat správné vztahy rodinného okruhu.

Nicméně je v nás stále tělo, a proto je každý napomínán způsobem, který posiluje proti věcem, v nichž jsme každý nakloněn pochybit. Tělo v ženě se může někdy vzpouzet proti autoritě muže. Proto je napomínána, aby byla poddaná. Muž může snadněji než žena zklamat v náklonnosti. Proto je napomínán k lásce. Děti jsou nakloněny k činění vlastní vůle, a proto jsou varovány, aby poslouchaly. Otec může jednat despoticky, a tak je varován, aby nedráždil své děti.

Jak šťastný je dům, ve kterém poddanost ženy je v Pánu; kde manželova autorita je vykonávána v lásce; kde děti poslouchají, aby se líbily Pánu; a kde otec jedná s Kristovou moudrostí.

Kristus, vyjádřený v sociálním okruhu (Koloským 3,22 – 4,4)

Všimneme si, že první vztahy, o kterých apoštol mluví, jsou ty, které existovaly v zahradě Eden – manželka a muž. Potom přicházíme ke vztahům, které vznikly po pádu do hříchu – děti a rodiče. Nakonec přicházíme ke vztahům, o kterých slyšíme až po potopě – služebníci a páni (1. Mojžíšova 9,25).

Verše 3,22 – 4,1: Existence pánů a otroků očividně nebyla v pořádku stvoření uvažována. Když je tomu tak, mohli bychom si myslet, že křesťanství bude takové instituce mezi lidmi ignorovat, ne-li skutečně zakazovat. Ale tak tomu není: křesťanství otroctví ani neschvaluje, ani neodsuzuje, neboť to není součástí díla milosti, aby „se pouštěla do měnění stavu světa a společnosti“. Jejím velkým cílem je vyvolávat lidi ven ze světa ke Kristu a uvádět je do nových a nebeských vztahů.

Ale těm křesťanům, kteří jsou v těchto různých sociálních postaveních, je dáváno naučení, jak v nich mají jednat, aby mohli vyjadřovat něco z charakteru Krista.

Křesťanští otroci nemají poslouchat své pány proto, aby jim zalichotili nebo aby se sobě nebo jiným zalíbili, ale se srdcem ovládaným jedinou touhou, totiž líbit se Tomu, o němž je napsáno: „*Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil.*“ (Řím. 15,3) Ať se má cokoli činit, jakkoli otrockého nebo nudného, má to být činěno jako Pánu. A tak ačkoli je křesťanský otrok otrokem člověka, slouží Pánu, a když slouží Pánu, bude Pánem odměněn. Pokud ne v přítomnosti, pak v onom dni odměny bude zjeveno, že u Pána není hledění na osoby. Ten, kdo činí zle, ať je to pán nebo otrok, obdrží odplatu za to zlé, které činil. Páni tedy mají jednat vůči svým otrokům v bázni Páně, vědouce, že i oni mají Pána v nebi. Když tak činí, budou dávat svým otrokům to, co je spravedlivé a správné.

Verše 2 až 4: Tato zvláštní napomenutí různým jednotlivcům jsou uzavřena všeobecným napomenutím k modlitbě, které se vztahuje na všechny svaté. Pouhá skutečnost, že známe myšlenky Pána pro každý z těchto vztahů, nestačí. Známost sama o sobě není síla. Potřebujeme být udržováni v závislém postoji modlitby, jestliže máme vykonávat ta napomenutí v praxi. Proto jsme napomenuti, abychom „*vytrvali v modlitbě a bděli v ní s důkŕčiněním*“. Vytrvání v modlitbě znamená nejen obracení se k Bohu v nějaké zvláštní potřebě, ale obvyklý postoj závislosti na Bohu. Žalmista může říci: „*U večer i ráno, též o poledni modlit se budu.*“ (Žalm 55,18) Ať je těžkost jakákoli, ať se zkouška táhne dlouho, i když odpověď mešká, máme „*vytrvat v modlitbě*“. Modlitba má být doprovázena bděním a děkováním. Pán varoval Svě učedníky, aby bděli a modlili se. Nemá smysl modlit se vzhledem k nějakému zvláštnímu pokušení nebo osidlu, jestliže současně proti tomu nebdíme. Modlitba s bdělostí má vztah k očekávání odpovědi na modlitbu, a v tomto smyslu máme bdít – vyčkávat na odpověď.

Napomínání druhých, aby se modlili, vedlo apoštola k tomu, že cítil svou vlastní hlubokou potřebu modliteb lidu Páně. Proto je žádá o jejich modlitby, aby mu Bůh otevřel dveře výmluvnosti; a když tyto dveře budou otevřeny, aby byl schopen zjevovat tajemství Krista a aby to činil správným způsobem, jak „*měl mluvit*“.

Kristus, vyjádřený vůči těm, kteří jsou vně (Koloským 4,5 a 6)

Nakonec jsme napomínáni ohledně svého chození a jednání vůči těm, kteří jsou mimo křesťanský okruh. Správné chození bude vyžadovat moudrost a připravenost využít příležitosti, které se naskytují k mluvení o Pánu. Naše nebezpečí je, že snad máme moudrost, ale nemáme dostatek smělosti; anebo že můžeme projevovat velkou smělost, doprovázenou malou moudrostí.

Neseme poselství milosti, které má být vyjadřováno slovy milosti; zároveň má být naše řeč ochucena solí svatosti. Když budeme takto mluvit, naše milost se nezkaží tak, že bychom lehce přecházeli hříchy, ani naše věrnost nepřejde v pouhé tvrdé odsuzování hříšníků. Pro tuto kombinaci milosti a „soli“ potřebujeme moudrost Krista, který nejenže uměl správně odpovídat každému tazateli nebo protivícímu se, ale také odpovídat tak, aby uspokojil potřebu každého.

6. Závěrečné pozdravy

(Koloským 4,7-18)

Pozdravy, jimiž Epištola končí, představují krásný obraz křesťanské lásky, vzájemného zájmu o okolnosti druhého a něžného zřetele k blahu lidu Páně. Tyto milé vztahy existovaly v křesťanském okruhu ve dnech před dobou, kdy se církev jako společné svědectví o Bohu stala zkaženou a Boží lid rozděleným a rozptýleným.

Verše 7-9: Dva bratři v Pánu – Tychikus a Onesimus – byli spolu spojeni ve službě donesení tohoto dopisu koloskému shromáždění. Je velmi krásné, že apoštol může o Tychikovi mluvit nejen jako o „bratrovi“, ale jako o „**milovaném bratrovi**“; nejen jako o „služebníku“¹, ale jako o „**věrném služebníku**“; a nejen jako o služebníkově, ale jako o „**spoluslužebníkově**“²

¹ diákonos – služebník svou činností – (Chr. Briem: Wörterbuch zum Neuen Testament – p. p.)

² sýndoulos – spoluotrok, spoluslužebník téhož pána – (Chr. Briem: Wörterbuch zum Neuen Testament – p. p.)

s apoštolem v Pánu. Tyto křesťanské rysy byly v tomto služebníku tak vyrovnaně spojeny, že jeho láska nebránila jeho věrnosti, ani jeho věrnost nebránila jeho společenství s druhými. Onezimus, jeden z koloských svatých, je také doporučen jako věrný a milovaný bratr, ačkoli není řečeno nic, co by naznačovalo jeho účast na veřejné službě. Pravděpodobně to nebyl bratr obdařený dary. Když si vzpomeneme, že po sociální stránce byl otrok, pak doporučení, které dostává od Pavla, ukazuje, jak plně odpovídal napomenutím, daným v této Epištole pro otroka.

Tito dva bratři měli oznámit koloským bratrům „*všechny věci*“ ve spojení s Pavlem a zájmy Pána v Římě. Aby mohl přinést apoštolovi zpět zprávu, měl Tychikus poznat jejich okolnosti a zároveň měl povzbudit jejich srdce, když jim dává poznat apoštolův hluboký zájem o ně. Láska počítala s jejich zájmem o apoštola, stejně jako jeho láska toužila vědět, jak se mají.

Verše 10 a 11: Apoštol potom zmiňuje tři bratry z obřízky: Předně Aristarcha, který byl v době psaní apoštolovým spoluvězněm. Předtím byl společníkem na Pavlových cestách (Skutky 19,29), spoluúčastníkem ztroskotání (Skutky 27,2), spolupracovníkem ve službě (Filem. 24), a nakonec spoluvězněm v apoštolových poutech. Za druhé Marka, příbuzného Barnabášova, ohledně kterého už dostali příkazy, které nebylo nutné opakovat, které se pravděpodobně nehodily pro veřejný dopis. Skoro se zdá, že koloské shromáždění slyšelo, že Marek se kdysi vrátil zpět od díla, a když se dostal do apoštolovy nelibosti, odplul se svým příbuzným Barnabášem na Kypr (Skutky 15,37-39). Pavel chtěl, aby nyní věděli, jak zcela Marek znovu nabyl jeho důvěry, když jim ho doporučil k přijetí, kdyby k nim přišel. Tito dva bratři s Justem byli zřejmě jediní bratři z obřízky, spolupracující s apoštolem pro Boží království, kteří mu byli útěchou při jeho uvěznění v Římě.

Verše 12 a 13: Ze začátku Epištoly jsme se už dověděli, že Epafras pracoval mezi koloskými svatými jako věrný služebník Krista. Nyní se dovídáme, že ačkoli u nich už nebyl, stále usilovně pracoval na modlitbě za ně a za svaté v sousedních městech Laodicii a Hierapolis. Vypadá to, že si uvědomoval, že nepřítel podnikal definitivní útok na tato shromáždění, aby je odtáhl pryč od Krista náboženskými prostředky. Tváří v tvář tomuto odporu mluví apoštol o Epafrovi jako o „*úsilně pracujícím na modlitbách za vás*“. Blahodárné a povzbuzující připomenutí, že modlitba je mocná zbraň při střetu s protivením se nepříteli. Kromě toho si Epafras přál, nejen aby snahy nepřítelů byly zmařeny, ale také aby svatí „*stáli dokonale a úplně ve*

vší vůli Boží“. Uvědomoval si, že budou-li plně vzrostlí křesťané a upevnění v pravdě podle Boží vůle, budou schopni obstát proti každému útoku nepříteli.

Verš 14: O Lukášovi je zmínka jako o „*milovaném lékaři*“, což ukazuje, že jeho pozemské povolání lékaře nebylo neslučitelné s jeho ještě vyšším povoláním ke službě jako průvodce apoštola na jeho cestách a jako inspirovaného pisatele Evangelia.

Zmínka o Démasovi beze slova doporučení neblaze působí ve světle poslední zmínky o Démasovi ve 2. epištole Timoteovi, odkud se dovídáme, že Pavla opustil, když zamiloval tento přítomný svět. Mluví to pro apoštola, že s ním nemohl dále jít člověk, který miluje tento přítomný svět.

Verše 15 a 16: Jsou poslány pozdravy bratřím v Laodiceji a jednomu, jehož dům byl shromažďovacím místem sboru Božího lidu. Apoštol zřejmě viděl, že shromáždění v Laodiceji je vystaveno stejnému nebezpečí, jaké hrozilo shromáždění v Kolosách, a proto zvláště nařizuje, aby tato Epištola byla čtena v jejich středu. Z jejich další historie se zdá, že na to málo dbali, anebo brzy zapomněli ta vážná varování Epištoly proti vníkaní náboženství těla, které vede duši pryč od Krista „*k uspokojení těla*“ (kap. 2,8.18.23). Tak se nakonec stane, že byli zkaženi „*marným oklamáním*“, byli „*marně nadutí*“ a byli spokojeni sami se sebou tak, že se chlubí svým duchovním bohatstvím, a dokonce říkají, že nic nepotřebují, i když Kristus je venku za jejich dveřmi.

A jak tomu bylo se shromážděním v Laodiceji, tak tomu bylo i s křesťanstvem. Málo dbalo nebo vůbec nedbalo na varování této Epištoly s tím výsledkem, že se stalo nakvašeným modernismem, ritualismem a pověrou. Podobně jako Laodicejští, se velká masa vyznávajícího křesťanstva na jedné straně chlubí svým bohatstvím a přijímá jméno Krista, a přece na druhé straně popírá slávu Jeho Osoby a účinnost Jeho díla, a tak spěchá k době, kdy bude vyvržena z úst Krista.

Verš 17: Archippus zjevně potřeboval zvláštní poselství, aby dbal na naplnění služby, kterou přijal od Pána. Kolik z nás potřebuje totéž napomenutí, když jsme se snad kvůli mnoha stísnujícím okolnostem a velkému protivení unavili. Naší věcí je vytrvat v každé malé službě, kterou nám Pán snad svěřil, i když v té chvíli vidíme jen malý výsledek.

Verš 18: Apoštol uzavírá Epištolu obvyklým pozdravem psaným svou vlastní rukou. Připomíná jim svá pouta, svědectví o své lásce k Pánu a

k svatým, která ho vedla k tomu, aby raději strpěl uvěznění, než aby se vzdal pravdy. Nakonec je poroučí Boží milosti.

